

MOTÝL

O LÁSKU SA NEPROSÍ

MIROSLAVA VARÁČKOVÁ

Copyright © Miroslava Varáčková 2009

Design © Motýľ design 2009

Cover photo © Isifa 2009

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2009

ISBN: 978-80-89199-93-8

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Miroslava Varáčková

O LÁSKU SA NEPROSÍ

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

*Za nezištnú pomoc moje veľké poďakovanie patrí manželom
Milanovi a Valérii Krahulcovcom.*

Venujem všetkým, ktorí milujú život.

PROLÓG

Sú medzi nami, chodia po tých istých uliciach, používajú tie isté linky hromadnej dopravy, možno bývajú v byte oproti a možno sedávajú v čakárni u toho istého lekára, či pracujú v budove, kam chodíme raz do mesiaca platiť šeky. A možno ich pravidelne stretávame, snáď nás i pozdravia a venujú plachý úsmev alebo prehodia s nami zopár viet vo výťahu. A kto vie, možno sú to tie, s ktorých deťmi sa hrajú tie naše na pieskovisku v parku...

Ich životy, skryté za maskou spokojných manželiek a kulisou šťastnej rodiny, však často až príliš pripomínajú cestu očistcom.

Nevidíme ich bolesť, nevnímame samotu a hrozbu dýchajúcu im jednoducho na krk, považujeme ich za súčasť bežného sociálneho štandardu. Občas im dokonca závidíme pekné šaty či šarmantného manžela, zatvárajúc oči pred ich tichou prosbou, pred tajnými signálmi volania o pomoc.

Väčšina z nás sme alibisti a často sa vyhovárame typickou vetou „Kto to mohol tušiť?“.

A možno by občas len stačilo naučiť sa načúvať ich nemým gestám a podať pomocnú ruku, ktorú často odmietajú z obavy pred ešte väčšími problémami. Aj keď úspech našej snahy o zvrátenie ich osudu nikdy nie je vopred zaručený, za pokus to stojí. Sú zakliate v bludnom kruhu násilia a prekročiť zakázané hranice oslobodenia a postaviť sa na odpor môže byť pre ne príťažkou, aj keď život a dôstojnosť zachraňujúcou úlohou.

Chodia po tých istých uliciach ako my, používajú tie isté hromadné dopravné prostriedky, možno bývajú v byte oproti a možno sedávajú u toho istého lekára, či pracujú v budove, kam chodíme platiť šeky.

A z času na čas nám venujú plachý úsmev, pozdravia, možno
prehodia zopár viet pri stretnutí vo výťahu...
... ale otázne je dokedy?!

1. k a p i t o l a

HANA

Hana si vytiahla zelený paplón tesne pod bradu a unavene pozerala do čierneho stropu.

Bolo niečo po polnoci a do priestrannej dievčenskej izby cez okenné žalúzie prenikalo svetlo pouličnej lampy. Odrážalo sa od nízkeho moderného nábytku a lámalo sa do úzkych pásov križujúcich tmavú miestnosť, akoby zahalenú ťažkým deravým rubášom.

Mala pocit, že tmavé steny sa na ňu zvalia a rozmliaždia ju na tenkú placku. Takú úplne tenkú tenulinkú až z nej zostane priesvitné nič.

Nočným tichom sa ozývali nervózne hlasy rodičov vychádzajúce z vedľajšej spálne a zaplňali celý priestor.

Pevne si pritlačila ruky na uši a dúfala, že ich hlasnú hádku aspoň trochu stlmí. Ako lačný upír sa ich slová vcucávali do jej hlavy a snažili sa vysať všetku energiu. Rozbíjali krehkú dušu na tisíc malých úlomkov, v ktorých sa zračili zúfalstvo a únava. Áno, bola z toho večného kolotoča príšerne unavená. A znechutená.

Ani v noci si nedajú pokoj. Kiežby to šialenstvo konečne už raz prestalo, trpko si vzdychla a zaborila hlavu hlbšie do vankúša.

Po ničom netúžila viac, ako môcť nerušene zaspať, pokojne podľahnúť hlbokému spánku, ale bolo jej nanajvýš jasné, že ani dnes to nebude také ľahké. Krik, buchot, napätie, to všetko narúšalo pokoj potrebný na to, aby ju sny chlácholivo ukolísali na odpočinok. Odtiahla dlane a dúfala, že začuje ticho, no rušivá zvada neprestávala. V podstate sa to dalo očakávať, pretože

keby nastal pokoj, bolo by to zvláštne a nezvyčajné, zatiaľ čo na toto si už zvykla.

Napokon si resignovane na posteli sadla, načiahla sa za malou stolnou lampou, zasvietila a otvorila notebook.

Ludský život je jeden veľký nezmysel. Omyl v histórii. Stala sa chyba v procese evolúcie a zrodil sa človek. Trápny tvor.

Bezcenná hračka v rukách osudu.

Najradšej by som vrátila čas a zmenila dejiny. Nikdy by som nedopustila, aby sa narodili. Ani oni, ani ja!

Načo je to všetko? Načo?

Do nebies volajúca absurdnosť!

Kiežby som mohla zmeniť to, čo je už rokmi dané a posunúť presne stanovené hranice a linajky svojho života.

Ráno ju zobudil telefón. Nástočivo zvonil a vibroval, pričom tupo udieral o drevenú dosku nočného stolíka. Rukou nahmatala hodiny a opuchnutými očami so zahmleným zrakom otrávene na ne pozrela. Sedem dvadsať.

„Krucí, zaspala som! Zase ten otrasný budík nefunguje!“ sama pre seba nahlas zanaďavala a neochotne vstala.

Bola veľmi unavená, najradšej by si cez hlavu prehodila prikrývku, odignorovala povinnosti a prespala celý deň, narýchlo si však natiahla tesné džínsy a biele úzke tričko s potlačou. Na nohy neohrabane našuchla huňaté papuče v tvare medvedov a šuchtavo lenivými pohybmi prešla cez chodbu do priestrannej mramorom obloženej kúpeľne.

Kyslo sa zamračila na svoj odraz v zrkadle nad umývadlom, opláchla sa vlažnou vodou a dlhé plavé vlasy nedbalo prehrabla rukou. Prsty sa jej zasekli v popletených prameňoch, až ju od bolesti myklo a do očí vrazili slzy. Jednoducho nebol čas na zdĺhavé ranné úpravy. A koniec koncov, žiadna fasáda ani načechraný účes by asi nezakryli, že ponocovala.

Keď tesne potom míňala dvere na spálňu, na okamih zastala a nemo pozrela na kľučku. Prepadol ju chvíľkový popud,

nečakaná myšlienka nazrieť dnu a skontrolovať matku. Či je v poriadku, či dýcha, a tak. Zaváhala, už-úž chcela otvoriť, no nakoniec si to rozmyslela. Nemá predsa význam pliesť sa do vecí, ktorých zmena nie je v jej silách. Rýchlo zahнала ten nápad byť starostlivou a zbehla na prízemie do haly, kde si obula tenisky, prehodila cez plece ruksak a zabuchla za sebou dubové dvere.

Svižným krokom sa ponáhľala do školy. Hlavou jej pritom vírili myšlienky na uplynulú noc, nekonečne dlhú ako odriekavanie ruženca a ešte ani teraz sa nevedela zbaviť pocitu sklúčenia, toho neprijemne zvieravého pocitu za hrudnou kosťou.

Celé to ich rodinné šialenstvo trvalo už dosť dlho nato, aby si zvykla a v podstate sa aj rokmi naučila brať to viac s nadhľadom a s určitou dávkou apatie, no aj napriek tomu ju ešte niekedy prepadol strach. A sebaľútosť. A chytali ju všetky svetabôle.

A taktiež musela stále myslieť na matku. Nerada si to pripúšťala, ale bála sa o ňu.

Mala som predsa len nakuknúť, či aspoň žije, vytýkala si v duchu svoje rozhodnutie nechať ju napospas vlastným silám. Či sa jej to páčilo, alebo nie, nebola jej až natoľko ľahostajná, ako by si priala.

Ranná dopravná špička svišťala v plnom prúde. Čerstvosť rodiaceho sa nového dňa prerazil smrad výfukov a ruch, po uliciach sa to hemžilo ľuďmi, celé mesto akoby mávnutím prútika v priebehu niekoľkých minút náhle ožilo a vytratili sa aj posledné náznaky noci. Ich pokojná okrajová štvrť sa pod Haninými krokmi s ubiehajúcimi ulicami a zákrutami preliala do rozprúdeného ľudského mraveniska.

Pokrčenou nohou opretá o starý tehlový plot akadémie ju netrpezlivo čakala Tamara.

„Kde trčíš? Ti vyzváňam celé ráno,“ privítala ju s neskrývanou výčitkou, pričom jemne zvrátila pravidelne klenuté hnedé obočie. „Tuším sa stáva už pravidlom, že všade chodíš neskoro.“

Hana namiesto odpovede len unavene mávla rukou.

„Pod', zapálime!“

Skryli sa v blízkej autobusovej zastávke za rohom ulice a slastne vdychovali teplý cigaretový dym.

„Nič nie je na ráne krajšie ako prvá cigareta,“ Tamara sa chrbtom oprela o vnútro starej plechovej búdy a nad hlavou jej visel roztrhnutý cestovný poriadok.

„Hej, hlavne keď som do noci čumela do steny.“

„Zase?“

„Zase,“ Hana hodila nedofajčenú cigaretu na zem a prišliapla ju teniskou.

„Mali by sme ísť, už určite zvonilo.“

MAMA

Lucia si počúchala boľavé zápästie a cez nahé telo prehodila saténový župan. Bolelo ju snáď všetko, od hlavy až po chodidlá. Pomaly sa postavila a prešla k oknu. Slniečné lúče jej ostro vrazili do očí a po chodníku zazrela odchádzať Hanu.

Pri pohľade na vlastnú dcéru sa jej vnútrom nečakane rozložila výčitka. Určite ich musela v noci počuť.

Snažila sa tlmiť ston a krik, no noc je tichá a zosilňuje každé slovo. Každá hláska sa odráža od stien a preniká aj tam, kde by mala ostať nečujná, skrytá za rúskom nevedomosti, netrápiť.

Zaborila si tvár do dlaní a potlačila vzlyk.

Na zemi pri posteli ležala pohodená podprsienka a nohavičky. Biele, s jemnou čipkou. Prešiel jej po chrbte mráz a odporom ju striaslo. Zohla sa, zdvihla ich a odniesla do koša so špinavou bielizňou, ktorý prudko zavrela, akoby niesol všetku vinu.

V kúpeľni pustila vodu a ešte predtým, ako vstúpila pod jej prúd, dôkladne si prezrela modriny.

Nič strašné, pomyslela si. Bolo aj horšie.

Jej štíhle telo nebolo poznačené ani tak rokmi a materstvom, ako manželom. Nikdy by jej nenapadlo, že život môže vyzeráť aj takto. V náručí agresie, strachu, v moci poníženia a bolesti, v okovách beznádeje. Plynúť súbežne s časom, ale

proti jej presvedčeniu a túžbe. Život až príliš pripomínajúci boj o prežitie.

Ale nech, keď ma skántri, aspoň budem mať pokoj. Nič nemôže byť horšie ako život s ním. Nič, ani smrť, na povrch sa predrala skľučujúca myšlienka spolu s útržkami spomienok na noc, ktoré jej pripomínali, aká je strašne neschopná a mizerná žena.

Niekedy sa mu dokonca ani nečudujem, uvažovala. Veď sama mu vždy dám podnet, nie je to len tak, bez príčiny. Možno keby som sa viac snažila a vždy splnila všetko tak, ako to odo mňa očakáva, nemusel by ma trestať kopancami. Asi som si to naozaj zaslúžila. Asi áno.

Ruky si pritisla silno k prsiam, akoby sa sama objímala a sadla si na okraj chladnej vane. Voda hlasno tiekla, zvonku bol počuť štebot vrabcov, vzduch sa pomaly naplňal teplým vodným oparom, flakóny a fľaštičky s kozmetikou stáli úhľadne vedľa seba na sklenenej poličke a pripomínali horizont priemyselnej zóny za mestom.

Všetko malo svoje miesto, svoj zmysel, pozíciu. Všetko, len ona nie. Alebo áno?

Ponorila do vody jednu nohu, potom druhú, opatrne si ľahla tak, aby nezatlačila na žiadnu citlivú podliatinu a do dlane si vytisla sprchový gél s esenciou santalového dreva. Pomaly si ho rozotierala po pokožke. Pomaly, vláčne, jemne... nie tak, ako sa jej dotýkajú tvrdé ruky manžela. Pod ich pevným drsným stiskom jej takmer vždy vyhrknu slzy.

Ani pred pár hodinami to nebolo iné. Ešte aj teraz cítila jeho pášť a opovrhnutie, ktoré z neho sálalo. Ondrej vždy dokázal s nesporným talentom ukázať, aká mu vie byť protivná. Najprv ju slovne ponížil, zbil a nakoniec, keď ju bolesťou pálilo celé telo, surovo hodil na posteľ. Nebránila sa jeho lačnej rozkoši. Nemalo by to zmysel. Bol to zlatý klinec programu v jeho dokazovaní si vlastnej... vlastnej čo? Nadradenosti? Sily? Nevedela. Naučila sa znášať to všetko s pokorou a sebazaprením.

„Jasne som ti povedal, že si neželám, aby si chodila po dome ako nejaká sedliacka sliepka. Myslím si, že si dosť dobre zabezpečená na to, aby si sa mohla aspoň upraviť. Nemáš žiadne starosti, jediné, čo od teba očakávam, je, aby si mi nerobila hanbu!“

Dokázalo ho dostať do zúrivosti, keď nevyzerala ako krásny dokonalý doplnok jeho bezchybného JA. Čo na tom, že sa od rána necítila dobre? Čo na tom, že práve sa chystala do postele a vôbec netušila, že on privedie na večer nečakanú návštevu? A ešte k tomu kolegu!

Keby jej čo i len zavolať, určite by sa dala do poriadku a pripravila pohostenie.

No čo, mala som predvídať, odôvodnila vnútornému hlásku, ktorý sa pokúšal protestovať proti jej sebaobviňujúcemu zmýšľaniu. Jednoducho bolo prísne zakázané robiť prešľapy.

Kúpeľ ukončila studenou sprchou. Potom sa poutierala, dôkladne nakrémovala, obliekla a v kuchyni postavila vodu na kávu. S horúcou šálkou ranného budiča prešla na krytú terasu. Uchlipla si a stúlila sa do svojho obľúbeného veľkého ratanového kresla.

HANA

Poobede Hana našla mamu na slnkom zaliatom dvore za domom, ako leží na bielom plastovom ležadle a číta časopis. Jeden z tých hrubých dámskych magazínov o móde, diétach a iných zbytočnostiach, kde sú stránky plné ultratenkých modeliek s bezchybnými tváričkami, ktoré priamočiaro nabádajú čitateľky k diagnóze anorexia. Ako keby sa krása merala chýbajúcimi kilami! Kto to kedy vymyslel, že čím tenšia, tým viac sexi?

Na tvári s mäkkými črtami mala založené tmavé okuliare a v krátkych letných šatách s drobným belasým vzorom vyzerala na dvadsať. Dlhé blond vlasy, ako vždy, mala starostlivo vypnuté dohora a slnečné lúče len podtrhovali ich prirodzený

zamatový lesk. Pár uvoľnených pramienkov jej padalo na opálené útle plec a dekolt, pričom sa ich konce jemne zvlňili.

Stíhle opálené nohy prekrížila jednu cez druhú a jej špicaté kolená o to viac vystúpili.

Vzduchom sa v slabom južnom vánku niesla vôňa rozkvitnutého orgovánu, miešajúca sa s parfémom s prímiesou pižma a niečoho, čo Hana nevedela presne pomenovať, bola to však matkina typická vôňa. Vždy ju cítila z jej vlasov, pokožky a dokonca aj skriňa s jej oblečením ňou bola syto nasiaknutá.

Hana prešla cez terasu okolo košatého oleandra a zvalila sa blízko matky do hustej, starostlivo udržiavanej trávy. Bola mäkká, poddajná.

„Ahoj, Hanka, čo v škole?“

„Nič,“ odsekla jej a prižmúrila oči pred ostrým slnkom. „Mimochodom, v noci ste si to mohli odpustiť. Už sa to nedá počúvať,“ nemohla si nedopriať uštipačnú poznámku. Možno si aj uvedomovala, že ju adresuje tej nepravej, že by mala námietky podávať u niekoho iného, no nechcelo sa jej neustále si zahryzať do jazyka.

„Hanka, musíš pochopiť, že máme s otcom isté nezhody,“ mamin tichý zastretý hlas znel neprirodzene, keď sa pokúšala ospravedlniť ďalšiu z ich pravidelne sa opakujúcich hádok, jasne však dával najavo, že v debate nemieni ďalej pokračovať.

„Pochopiť? Čo mám pochopiť na tom, že stále po sebe ziape a on ťa mláti ako rešeto?“ Na čele sa jej vytvorila plytká vráska a Hana pevne zaťala zuby. Nechápala, ako to matka môže všetko tak hrozne zľahčovať. Bolo jej to zvláštne a proti srsti.

„Si dosť veľká, určite vieš, ako to v živote chodí.“

Vtom sa Hana prudko postavila a z tváre jej strhla veľké slnečné okuliare.

„Takto? Takto to chodí, mama? To sa radšej obesím, ako by som mala skončiť ako ty!“

Pod pravým okom svietila mame veľká fialová modrina a smutný pohľad jasnomodrých očí jej zaliali slzy. Bezchybnou pleťou tiekli kvapka po kvapke a rozmazávali jej dokonalý mejkap.

Na okamih sa im stretli zraky, no matka svoj vzápätí sklopila. Hana si uvedomila, že to zrejme prehnela a objala ju. Bolo jej mamy ľúto, no zároveň jej nerozumela. Ako môže taká krásna žena dopustiť, aby ju niekto mlátil? Nechať so sebou zaobchádzať ako so špinavým vechťom, bez kúska dôstojnosti, bez najmenšieho náznaku protestu? Je inteligentná, študovaná, tak ako to, že sa nevzoprie? Prečo sa nepostaví na odpor?

Už mnohokrát sa zaprisahala, že radšej zomrie, ako by si mala skaziť takto život. Nechcela dopadnúť ako ona. A taktiež nechcela, aby tak žila aj mama, no nevedela, ako by ju presvedčila. Pokúšala sa o to už veľa ráz, vždy však zbytočne. Stále odmietala jej postoje a pokračovala v zabehnutom, i keď drsnom živote.

Ani si vlastne nevedela spomenúť, kedy naposledy videla rodičov v pohode. Pred rokom? Dvoma? Tromi?...

Nie, muselo to byť poriadne dávno. V podstate vždy, keď sa snažila vybaviť si niečo z minulosti ich rodiny, vynárali sa jej len útržky kriku, hádok a bitiek.

Nevedela, či ich vzťah bol už od samého začiatku plný zatrpknutosti a odporu, ešte pred jej narodením, alebo či sa to stalo niekedy potom, v priebehu dlhých, stereotypne sa vlečúcich rokov.

Niekedy si potajomky vytiahla album a pozerala rodinné fotografie, pátrala na ich tvárach zachytených objektívom, či nájde aspoň na jednej náznak pohody a úprimného úsmevu.

Márne.

Buď tam bola len matka a ona, alebo len ona, alebo len otec so strýkom, alebo... alebo tam boli spolu, no ich pery prezrádzali nanútenú snahu o úsmev a prázdne oči zíjali na fotoaparát. Akoby tá čierna skrinka s okrúhlym okom a bleskom pohltila celú ich dušu a pri otvorení šošovky ju nenávratne zmazala z povrchu zemskeho.

Možno keby si tie obrázky prezeral niekto iný, cudzí, niekto nezainteresovaný, možno by povedal, že tam vidí dokonalú rodinnú idylku zachytenú na lesklom farebnom papieri.

Taký bol v podstate zámer rodičov. Navonok vyzeráť usporiadane a dokonalo, na okolie spraviť dojem spokojnosti, ona však vedela, že opak je pravdou. Že je to všetko len trápna smutná paródia na rodinu.

Postupne si už zvykla, že nemôže od nich nič iné vlastne ani očakávať a ani neočakávala. Tvorili krutú, nateraz neodlúčiteľnú súčasť jej života, s ktorou sa síce ešte celkom nezmierila, ale aspoň sa s ňou ako-tak naučila žiť.

Ako s určitým druhom hendikepu, ktorý vás stále ťaží, no nemá zmysel proti nemu bojovať, pretože by to bol už vopred prehraný boj s veternými mlynmi.

Len z času na čas sa v nej prebudila myšlienka, že všetko by to mohlo byť aj inak.

Načo je mužovi žena?

A načo žene muž?

Dva večne súperiace protipóly.

A načo je vlastne tá láska?

Je to len šialená zmes hormónov, čo klame zdravý úsudok?

*Alebo nesie v sebe aj čosi vznešenejšie, čosi bájne a nehodné za-
tratenia?*

Malo to byť celé inak.

Nie Adam a Eva, ale len jednoducho Eva.

Alebo len Adam, nech nepovedia, že som feministka.

Aký malo zmysel všetko to skomplikovať?

Čo keby sa niečo z toho proste vynechalo?

Čo keby sa vynechala práve tá láska?

*Nenávratne by sa zahladili všetky stopy vzájomnej prepojenosti
ich tiel a odsúdené na zánik by pomaly dohárali aj posledné
chvejúce sa náznaky emócií.*

*Všetko by sa úhľadne zoradilo do kolónok s presným označením,
život by nadobudol transparentnosť a jednoduchosť.*

*Nebolo by potrebné viac riešiť komplikované slučky vzťahov dvoch
protichodných princípov opačných pohlaví, ktoré sa aj tak nikdy*

nenaplnia pokojom a pochopením. Nikdy nedôjde k súzneniu a ladu, nikdy. S triezvosťou emócií to môžem vyhlásiť.

MAMA

Lucia ešte chvíľu zostala sedieť na dvore. Prerývané povzdychla, opakom ruky si z líca zotrela slzy. Cítila, ako sa z každej strany na ňu valí depresia. Nevládala to. Jednoducho bolo toho na ňu priveľa.

Nevládala popri tom všetkom niesť ešte aj pocit viny pred dcérou za to, že je svedkom toho, čo by pred ňou najradšej skryla.

Ešte akoby to bolo včera, keď si ju prvýkrát privinula zabaľenú v perinke tesne na prsia a zaprisahala sa, že aj za cenu vlastného života ju bude chrániť. Ten malý nevinný uzlíček ju naplňal pocitom šťastia a dával jej dňom nový zmysel. Hrdo si ju priniesla domov, uložila do postielky a celé hodiny dokázala pozerieť na jej drobné rúčky, tváričku pokrytú jemnými, takmer neviditeľnými chlpkami, dlhé mihalnice, na jej pokojný spánok. Tichým nežným hlasom sa jej prihovárala, pohládza-la očami a vdychovala bábätkovskú vôňu. Bola to jej dcéra, jej dieťa, jej všetko.

Čo sa s nimi stalo za tie roky?

Čas rýchlo plynul, Hana rástla, život sa menil.

Menilo sa všetko. Popri neustálom tlaku a riešení vlastných problémov vzdialila sa jej. Nenávratne. Priestor medzi nimi vyplnila hlboká priepasť a teraz nevie o nej takmer nič. Ich spoločné chvíle sa stenčili na minimum, len na akúsi náhradu spojenia matka – dcéra.

Vždy túžila mať s ňou krásny vzťah. V dôverných rozhovoro-ch spoznávať jej dušu, sny a plány, celé je to však inak. Na míle vzdialené od toho, ako si to predsavzala.

Najradšej by za to všetko vinila niekoho iného. Osud. Okolnosti. Manžela. Najradšej by udelila sebe samej amnestiu, dala si druhú šancu a... proste všetko by zmenila.

Z Hany sa stala nezávislá osoba, ktorá jej akosi uniká pomedzi prsty. Tak rada by vrátila čas!

Keď bola Hana ešte malá, potrebovala ju. Matkinu lásku, nehu a pohladenie. Spoločne sa smiali, spoločne sa hrali, čítali rozprávky, fúkala jej rozbité koleno a bozkávala na dobrú noc.

Haji-beli,

drobček malý,

sadne sniček,

na tvoj noštek,

pohladí ťa anjeliček,

zneli jej v ušiach stále čerstvé slová uspávanky.

V detských očiach vídala túžbu po matkinej spoločnosti. No potom sa čosi zlomilo. Nie v Hane. Lež v nej! Spolu s pribúdajúcimi fackami, zväčšujúcou sa tvrdosťou kopancov a stále väčším Ondrejovým chladom jej vnútro popretkávala prázdnota. Postupne vytlačala záujem o všetko. Aj o dcéru. Nepozorovane, pomaly, zato však natrvalo narušila ich puto.

Lucia súbežne so svojou zatrpknutosťou odohnala Hanu od seba. Nebol to zámer, nechcela, lenže si to ani nestihla uviesť. Stále viac riešila seba, manžela, zase seba, to, čo mohlo byť a nie je, to, čo sa stalo a nemalo sa stať, že na dcéru jej neostala ani energia, ani čas. A ani chuť.

Teraz je však na káranie neskoro. Hodiny sa presypali, rozťali pupočník, narušili spoje...

Nič jej nevyšlo! Z ktoréhokoľvek uhla sa pozerá, je jej clivo.

Pošúchala si od slnka teplé kolená, vstala a prešla do kuchyne. Vedela, že to, čo robí, nie je správne, ale aj napriek tomu z chladničky vytiahla brandy a plným dúškom si odpila. Bledohnedá tekutina jej zahriala žalúdok a vyžarovala do vnútornosti teplo, ktoré, ako dúfala, čoskoro prehluší smútok a stúpne do hlavy.

Potom zatvorila fľašu, chcela ju vrátiť späť, no na poslednú chvíľu sa zháčila a znova si ju priložila k perám. Takýto luxus sladkého otupenia zmyslov si mohla dovoliť, len keď mala úplnú istotu, že Ondrej sa v ten deň nevráti, inak by zúril. A dnes

to vedela s určitosťou, pretože odcestoval na služobnú cestu, ako to on nazýval. Za poslednú dobu tých služobiek a porád bolo akosi veľa. Alebo dopravných zápch, či nečakaných pracovných stretnutí. Tak či onak, vedela veľmi presne, čo to znamená. Niektorí by si možno povedali, že preháňa a len jej predstavivosť bujne pracuje, nebolo však najmenších pochyb, čo predstavujú tieto označenia v jeho prípade.

HANA

Zatvorená v kúpeľni si napustila vaňu a ponorila sa do horúcich bubliniek voňajúcich upokojujúcou levanduľou. Privrela oči a snažila sa nemyslieť. Vypnúť aspoň na chvíľu. Otravovali ju tie neustále sa točiace myšlienky. Niekedy mala pocit, že sa z toho všetkého prinajlepšom zblázni. Postoj mamy k celej situácii v nej vyvolával zmätok a chaos. Málokedy sa do toho miešala, ale vždy to nakoniec aj tak oľutovala. Človek by čakal všetličo. Že sa bude búriť, brániť, hľadať pomoc, ale ona namiesto toho zaujala postoj obete. Niekedy mala z toho Hana dokonca dojem, že matka je v tom dobrovoľne, aj keď na druhej strane jej bolo jasné, že všetko je asi oveľa zložitejšie. Asi to naozaj nechápe, asi je na také veci ešte naozaj nezrelá.

Cez pootvorené strešné okno na jej nahú hodvábnu pokožku dopadalo svetlo zapadajúceho slnka a na povrchu vody sa rozkladalo na malé mihotavé bodky.

Vzdych bol nasýtený teplým vodným oparom, ktorý rosil zrkadlo a lesklé dlaždice tiahnuce sa stenami ako rovnobežky. Hana po nich prešla prstami a zanechala na nich šmuhy.

Potom sa zošmykla vo vani čo najnižšie a z hustej bielej peny jej trčal len nos. Takmer v tej príjemne teplej vode zaspala, keď sa náhle strhla na silné nástojčivé búchanie na dvere, ktoré k nej cez vodnú hladinu tlmene doliehalo.

„Si tam? Ty tuším nevieš byť ani raz hotová načas,“ Tamara nervózne prežúvala žuvačku a gánila na kľučku.

„Ale áno, áno, hneď budem,“ zavolala Hana, utierajúc si z čela a brady penu. Celkom zabudla sledovať čas, veď v podstate ako obvykle. Hovorí sa, že presnosť je výsada kráľov, zato však tá jej je presne opačná.

„Tak švihaj!“ zagúľala očami Tamara a potom, ako prešla cez dlhú chodbu, sa hodila v Haninej izbe na posteľ.

Závidela jej tú obrovskú trendovú miestnosť. Svetlomarhuľové steny ladili s jemnými záclonami a dôkladne vyberanými vkusnými doplnkami.

Moderný vanilkový nábytok na hranatých nožičkách z aluxovaného hliníka dopĺňala veľká posteľ, na ktorej ležal rozhádzaný, ešte od rána neustlaný paplón a poduška v hráškovozelených saténových návliečkach. Na stenách viselo niekoľko čiernobielych umeleckých fotografií s historickými uličkami mesta v bielej pasparte a široké okno poskytovalo výhľad na časť pokojnej ulice a neďaleký kopec so starou morovou kaplnkou.

Ona sama žila s rodičmi v malom panelákovom byte na preplnenom sídlisku a o tých pár metrov štvorcových tvoriacich jej izbu sa musela deliť s mladším bratom, ktorý jej otravoval život svojimi pubertálnymi náladami.

„Králikáreň“, ako ju neraz nazvala, dýchala stiesnenosťou a neposkytovala žiadne súkromie, ktoré by potrebovala ako soľ. Steny prepúšťali takmer každé slovo a so susedmi z náprotivného činžiaku si videli takmer až do hrncov. Jej rodičia však nemali peniaze na dom a boli radi, že ako-tak finančne stíhajú. Závidela na jednej strane Hane blahobyť, no na strane druhej by nemenila. Vedela veľmi dobre, že karta má vždy líce aj rub, a tiež vedela, čo všetko zahŕňa život v tomto krásnom prepychovom dome. Okrem drahého zariadenia skrýval aj zlé vzťahy medzi jeho obyvateľmi, a to je horšie ako ošúchaná posteľ či malá izba.

Po chvíli Hana vyšla z kúpeľne v bielom froté župane a na hlave mala uviazaný uterák.

Pred zrkadlom visiacim na stene v izbe si osušila mokré vlasy a dľaňami si do nich votrela penové tužidlo.

„Ešteže je piatok a zajtra sa môžem vyspať.“

„Vaši čo?“ Tamara sa prevalila na posteli a hlavu si podložila rukami.

„Hej, ako ináč, asi tak do dvoch mali párty.“

„Že ich to ešte bavi,“ nechápavo pokrútila hlavou.

„Tiež to nechápem, ale škoda slov. Nemá význam sa nad tým pozastavovať. Aj tak s tým neviem nič spraviť, len čo zbytočne mrhám energiou. Keď sa jedného dňa nepozabijajú, tak to bude zázrak!“

„No čo, aspoň budeš mať pokoj, nie? A na zázraky, ak si dobre spomínam neveríš, čo?“ zasmiala sa Tamara

„Ako by som mohla? Celý tento skurvený život vyvracia všetky teórie o zázrakoch a všadeprítomnej, všetkoobklopujúcej nezištnej добрote, ktorou sa oháňajú v kostoloch a na tých prihlúplych seansách rôznych sektárov,“ rozhorčene pohodila rukami.

„Hana!“ ohriakla ju katolícky cítiaca Tamara.

„Ja viem, prepáč, už budem ticho.“

Hana uzavrela rozhovor a zhodila zo seba župan, prevesila ho nedbanlivo cez stoličku a niekoľkokrát sa nahá obzrela v zrkadle. Otočila sa dokola okolo vlastnej osi, medzi prstami stiskla kúsok kože vzadu na stehne, pokrčila plecami, potom si s povzdychom obliekla čiernu spodnú bielizeň a pred otvorenou skriňou dumala, čo na seba. Keď vyhádzala na podlahu niekoľko kusov oblečenia, konečne sa rozhodla pre tmavomodré rifle a obľúbené čierne tielko s hlbokým výstrihom, ktoré odhaľovalo veľkú časť jej pevného poprsia. Zakrývalo menej, ako by malo, ale o to jej predsa išlo. Je piatok večer a, samozrejme, ide sa na lov! Ale psst, také veci sa nahlas nehovoria.

Oči si obtiahla tmavou kontúrkou, čiernou maskarou nafarbila dlhé mihalnice a strekla na seba ľahkú letnú toaletnú vodu.

„Tá je super!“ Tamara nadšene popotiahla nosom.

Hana sa usmiala a poprášila jej krk.

„Tak si ju nechaj, kúpim si inú,“ a podala jej vysokú úzku

fľaštičku s bledozelenou voňavou tekutinou, ktorá sa v strede ešte viac zužovala a pripomínala ženské torzo.

„Vďaka,“ viditeľne sa potešila Tamara.

Prudko klesajúce schodisko bolo strmé a tmavé, osvetlené len tlmeným svetlom červenej nástennej lampy.

Zdola sa spoza ťažkých masívnych dverí ozývala hudba a smrad potuchliny prerážal stúpajúci tabakový dym. Dobový klenbový strop tvorený starými pálenými tehliami bol nízky, len pár centimetrov nad Haninou hlavou, keď v ten večer schádzala spolu so svojou najlepšou priateľkou do klubu.

Kedysi dávno tu bola pivnica, pravdepodobne slúžiaca ako sklad vína. Pod starým kráľovským mestom s dlhou históriou sú takých desiatky.

V malej prepchatej miestnosti si sadli do rohu k vysokému okrúhlemu stolu. Hustá cigaretová clona štipala oči.

„Dáme pivo?“

„Dáme!“ prikývla Hana a uvoľnene sa oprela o operadlo.

Za barom obloženým imitáciou taktiež starých červených tehlál rezko kmital starší zarastený chlapík v čiernom tričku bez rukávov, s bielou lebkou na hrudi a veľkým tetovaním čierneho hada na pravom ramene. Had sa mu ovíjal okolo ruky a v papuli mal rozkvitnutú červenú ružu, z ktorej kvapkala krv.

Takých ako on sa tam pohybovalo viacero. V podstate takmer každý mal buď dlhé vlasy, či už nahladko stiahnuté v cope, alebo voľne rozpustené, strieborné náušnice, tetovanie a štýlové oblečenie už na prvý pohľad nezameniteľné s iným druhom hudobného a životného zaradenia.

O niekoľko desiatok minút sa Hana s Tamarou uprostred prepĺneného parketu šialene trepali v rytme rocku. Celý ten spotevnaný dav splynul do jednej spoločne sa hemžiacej masy. Šialene lietajúce vlasy, trhané pohyby, fŕkajúce kropaje potu...

Hana zdvihla do vzduchu nad seba ruky a nechala svoje telo, nech si riadené dynamickou tvrdou hudbou robí, čo chce. Opila mozog, vyplla zmysly a poddala sa blikajúcim reflektorom.